

Inkijkexemplaar
Fragmenten

Rode draden
Deel 2 Rode trilogie

Daniëlle Pasma

Hoe heeft hij ooit kunnen denken dat het allemaal voorbij was?
Netjes verwerkt, de cirkel rond, klaar. Dat alles weer zou terugkeren naar hoe het was... Jos staart naar het plafond en zucht. Wat is er in godsnaam gebeurd? Waarom overkomt hem dit allemaal? En hoe is het mogelijk dat hij het echtelijk bed deelt met zijn zoon?

Jos richt zich op zijn elleboog op en staart naar het slapende gezicht van Amber. Haar rode haren liggen verward over het kussen verspreid. Haar mond staat een klein stukje open; ze ziet er zacht en kwetsbaar uit, vindt Jos. Kleine lijntjes waaieren om haar ogen. Haar arm ligt over haar borsten, haar huid glanst zacht in het ochtendlicht. Ze lijkt een en al vrouwelijkheid; rond, warm, ontvangend. Jos slikt. Hij weet wel beter.

Onder haar zachte vormen voelt hij hem. De man die ze was in haar vorige leven van bijna zeventienvijftig jaar geleden. De man die zich weer in haar huidige leven heeft teruggevochten. De krijger, meedogenloos, weerbarstig, een persoonlijke vriend van de dood, die weet hoe het is te vertoeven op de grensvlakken van het leven en de dood, tussen het licht en het duister. Deze man kent het perverse genoeg om anderen over die grens te brengen en het verlangen om ze te volgen. En die man was zijn zoon...

Jos knippert met zijn ogen en probeert het beeld van zijn vrouw weer helder te krijgen. Haar gezicht zo bekend, iedere lijn, ieder moedervlekje, hij heeft ze allemaal gekust in de twaalf jaren dat ze samen zijn. Deze vrouw, de moeder van zijn kind, bood hem al die tijd de veiligheid van het bij iemand horen, de aangename last van de verantwoordelijkheid voor haar geluk, de liefdevolle trots om voor haar te zorgen, haar te beschermen. Maar nu twijfelt hij of ze die bescherming nog wel nodig heeft. Zelfs de rol van de man in huis is al niet meer exclusief voor hem weggelegd.

Binnen in haar voelt hij een intense energie, horend bij de man die zich door niets laat tegenhouden, zelfs niet door de dood. Hij voelt de angst voor zijn onvoorspelbaarheid. Hij kent hem niet. Heel voorzichtig strekt hij zijn hand uit en streelt de zachte huid van zijn vrouw. Zo voelde

hij ook toen hij net geboren was. Hij herinnert zich het kleine snoetje, nog net zichtbaar ingebakerd in zachte doeken. De beelden uit het verleden vormen zich voor zijn geestesoog. Hij staat naast de wieg en kijkt neer op de zuigeling, wiens bestaan is ingeruild voor dat van zijn moeder.

Een steek van onverteerbaar verdriet laat hem zijn hand terugtrekken. Het kindje beweegt zijn mondje, zoekend naar de tepel die nooit die van zijn moeder zal kunnen zijn. Stil staart Christoph naar zijn zoon. Een klein plukje roodblond haar piept onder de doeken uit, de bruine wimpers en de blanke huid zijn als die van haar, nu voor altijd bedolven onder de aarde.

Wat moet er van dit kind worden? Hij is de zoon van een graaf, maar verstoken van alle privileges die daarbij horen. Een bastaard, uitgejouwd en weggehoond, het bewijs voor zijn vaders ontrouw. Wat kan hij hem geven, anders dan voor de rest van zijn leven als verschoppeling gebrandmerkt te worden? Christoph zucht diep.

Een klein handje glijdt in zijn palm. Hij kijkt omlaag in de heldere blauwe ogen van een vierjarig jongetje, verwonderd en verdrietig, maar vol vertrouwen in zijn grote sterke vader. Het kind is degene die het dichtst bij hem stond kwijtgeraakt. Net als hij. Maria...

Dit zijn zijn kinderen. De één geboren uit een liefdeloos huwelijk, zijn erfgenaam. De ander uit een buitenechtelijke verhouding met een Schots kindermeisje, een bastaard. Broers die nooit een gelijkwaardig bestaan kunnen hebben. De verantwoordelijkheid voor het welzijn van beiden drukt zwaar op zijn schouders.

Verdriet nestelt zich in zijn hart. Het is zijn schuld. Maria's dood, een zoon van een moeder die hem haat, een andere zoon, geboren uit liefde, die hij nooit zal kunnen erkennen. Zijn keel knijpt zich dicht. Hij kijkt naar de slapende zuigeling en naar het kleine jongetje naast hem. Plotseling draait hij zich om en loopt de kamer uit.

Jos voelt de herinneringen van Christoph uit zich wegglijden, als water dat in de aarde zakt. Hij moet nog steeds wennen aan de diepte die zijn beleving heeft gekregen toen zijn herinneringen aan dit vorige leven zich aan hem begonnen op te dringen. Het blijft onbegrijpelijk voor hem, dat hij zich tegelijkertijd een man in het hier en nu kan voelen *en* een Hongaarse graaf uit de dertiende eeuw. Verward schudt hij zijn hoofd.

De groene ogen tegenover hem in het bed nemen hem aandachtig op. Hij ziet de kleurintensiteit wisselen, als zeewater waarboven zon en wolken elkaar najagen.

'Goedemorgen. Heb je lekker geslapen?'

Ze knikt en rekt zich uit. Ze kruipt tegen hem aan en stopt haar neus in zijn hals. Haar zachte rondingen drukken tegen zijn borst. Aarzelend legt hij zijn arm om haar heen. Hij voelt alleen maar vrouwelijke zachtheid. Hij trekt haar tegen zich aan en drukt een kus op haar hoofd. Zijn spieren zijn gespannen, klaar om te reageren. Hij voelt haar warme adem in zijn nek. Hij zucht en staart naar het plafond.

'Kom op, doe nou. Ik weet dat je nog niet weet of je wilt gaan, alleen dit. Gewoon op je intuïtie afgaan. Waar?' Amber schuift de atlas onder Livine's neus.

Livine slaakt een diepe zucht: 'Oké dan. Geef me even...' Ze leunt met beide handen op de tafel en staart een tijdje naar de priegellijntjes, stipjes en groene vlekken op het papier.

Dan plaatst ze haar vinger resoluut op het grote boek: 'Daar.'

Amber kijkt haar vriendin gespannen aan. Ze durft nog niet te kijken naar wat Livine aanwijst.

'Weet je het zeker?'

‘Nee, natuurlijk weet ik het niet zeker. Je vroeg me wat mijn intuïtie zei. Ik heb een heel sterk gevoel bij deze plek. Dat weet ik wel zeker.’ Livine kijkt Amber aan. Tegen wil en dank is ze nieuwsgierig. ‘En?’

Amber kijkt naar de kaart. De grijsblauwe letters die de provincies aangeven staan vlak onder Livine’s vinger: Tolna. Voorzichtig schuift ze de hand een stukje opzij. Onder de vingertop verschijnt het stipje, de naam wordt zichtbaar.

Amber kijkt haar vriendin met grote ogen aan.

‘Wat?’ Livine klinkt gespannen.

‘Jezus...’

Hij kan niets zien. Vage figuren in dichte rook rennen schreeuwend en brullend door elkaar. Gejaagd kijkt hij om zich heen, zich inspannend om iets te kunnen onderscheiden. Waar is de koning? Plotseling verschijnt er een enorm brok steen in de lucht boven hem. Hij duikt weg. Met een donderend geraas wordt de grote tent naast hem volledig verpletterd. Hij krabbelt overeind, om onmiddellijk weer omver te worden geworpen door een soldaat die hard tegen hem aan botst.

Paarden breken los en rennen in paniek door de vlammen. Sommigen proberen over de wagens te springen die het kamp behoren te beschermen, maar nu juist hun gevangenismuren zijn geworden. Ze storten zich hinnikend midden op de wagens, maaierend met hun benen. Anderen draaien om hun as en rennen met het wit in hun ogen en wijd opengesperde neusgaten terug, op hun pad soldaten verpletterend onder hun hoeven.

Christoph houdt zijn zwaard voor zich uit, maar deinst terug als een man met een waanzinnige blik in zijn ogen krijsend op hem afrent. De vlammen slaan uit de kleren van de soldaat en vreten aan zijn gezicht. Vlak voor hij bij hem is, zakt de man in elkaar en blijft schokkend liggen, terwijl het vuur zich verder over zijn lijf verspreidt. De geur van verbrand

vlees doet Christoph kokhalzen. Uit alle macht probeert hij te voorkomen dat de paniek grip op hem krijgt. Hij moet blijven denken, blijven handelen. De koning... hij moet de koning vinden.

Er klinkt geschreeuw aan zijn linkerkzijde. Hij ziet een opening tussen de wagens. Soldaten drommen voor het gat en wringen er zich met geweld doorheen, om weg te komen uit deze hel. Even aarzelt hij. Dan klemt hij zijn kaken op elkaar, hij moet de koning vinden. Als hij zich omdraait, ziet hij in een flits iets roods door de flarden rook heen schemeren.

Aan de andere kant van de versperring klinken ijzelijke kreten. Hij draait zich weer om naar de opening. Een soldaat probeert terug te keren binnen de omheining van het kamp. Achter hem verschijnt een enorme schaduw te paard. Het licht van het vuur weerkaatst in het staal van een groot kromzwaard. Het lichaam van de soldaat valt naar voren. Zijn bebloede hoofd rolt verder tot binnen de begrenzing van het kamp.

Christoph staart geschokt in de schuine ogen van een monster. Op zijn brede hoofd draagt hij een helm met nekflappen en aan de punt een grote paardenstaart. Als hij de blik van Christoph opvangt, opent de mond zich in een afschuwelijke grijns en met de hand waarin hij zijn teugels houdt maakt hij een uitnodigend gebaar. Hij blijft echter buiten het kamp. Christoph slikt en draait zich haastig om. Waar is de koning?

Hij vindt Kev bij de paarden. Vanaf een afstandje ziet hij hoe de grote jongen zich soepel tussen de dieren door beweegt, ze hooi geeft en moeiteloos van ze gedaan krijgt wat hij wil. Als hij klaar is met voeren, laat hij zijn arm over de hals van een van de paarden rusten en legt zijn voorhoofd tegen diens manen.

Zachtjes komt Tas dichterbij en schraapt zijn keel om zijn vriend niet te laten schrikken. Kev kijkt op en lacht geforceerd. Tas lacht terug en

haalt zijn schouders op.

‘Is het onderhand niet eens tijd om het eten te bereiden?’

Kev kijkt hem niet begrijpend aan.

‘Ja, volgens mij wel...’ Tas kijkt peinzend omhoog en strijkt over zijn kin. ‘Ik denk... kip.’

Hij grijnst naar zijn vriend en draait zich om richting het kamp. Kev trekt zijn wenkbrauwen verbaasd op, loopt achter hem aan. De kippen scharrelen overal in de rondte, onder de wagens, op de mesthoop, eentje komt zelfs net parmantig een wagen uitlopen en blijft bovenaan het trapje staan.

‘Ik denk die...’ Tas wijst richting de eigenwijze kip en duikt in elkaar waarna hij voorzichtig met zijn handen voor zich uitgestrekt naar de vogel toe sluipt. Kev volgt zijn vriend afwachtend. De kip ziet Tas al van verre aankomen en begint onrustig te kakelen.

Als hij bijna bij de trap is, fladdert ze op de grond en rent hard bij hem weg. Tas zigzagt achter het dier aan. De kip rent haar poten uit haar lijf, luid kakelend en fladderend met haar vleugels en Tas volgt haar op de voet, zwaaiend met zijn armen en nog harder kakelend dan de kip zelf. Kev proest het uit van het lachen.

Af en toe valt Tas languit op de grond en krabbelt dan weer op om zijn kippenjacht te hervatten. Kev klapt dubbel en komt niet meer bij. Tas ziet er niet uit. Zijn tuniek zit onder de modder en grasvlekken en er zitten blaadjes en takjes in zijn haar. Hij geeft Kev een scheve grijns als hij langs hem rent, om vervolgens weer languit te gaan.

Na een tijdje is Tas het zat. Hij versnelt zijn passen, de trek om zijn mond wordt verbeterd en hij komt de kip vlak op de hielen. Na een paar bochten heeft hij haar te pakken en stopt het kakelende beest met haar kop onder zijn arm. Ze wordt onmiddellijk rustig.

‘Zo, meneer de kok... waar moet ze in?’ Nog nahijgend kijkt Tas Kev met een ondeugende blik aan.

Kev grijnst en zijn ogen beginnen te twinkelen. ‘In Macha’s ketel.’

Tas grijnst terug en knikt. Macha is de jonge vrouw van een van de broers van Kev. Ze is nieuw in het kamp en doet heel erg haar best om erbij te horen. Regelmatig reageert ze snibbig en uit de hoogte als de jongens haar plagen of uitdagen, waardoor ze natuurlijk alleen maar meer het doelwit blijft.

De jongens sluipen achter de wagens langs naar de ketel van de aangetrouwde zuster van Kev. Als niemand kijkt, tillen ze vliegensvlug de deksel van de grote kookketel, stoppen de kip erin en doen de deksel weer dicht. Natuurlijk is het vuur nog niet aan en de ketel is leeg. Dan verdwijnen ze geruisloos achter de wagens en komen even later onschuldig kijkend weer tevoorschijn.

Als de vrouwen zich klaar beginnen te maken om te gaan koken, hebben Kev en Tas toevallig allebei iets te doen in de buurt van Macha’s ketel. Macha kijkt af en toe achterdochtig naar de jongens, maar ze kan niets raars ontdekken. Ze haalt water bij de put en begint de wortels en knollen voor de stoofpot klein te snijden. Ondertussen houdt ze Kev en Tas angstvallig in de gaten, maar die doen net of ze dat niet doorhebben, houden zich bezig met allerlei klusjes. Dan haalt ze haar schouders op en loopt met de snijplank vol gesneden groenten naar de ketel.

Op het moment dat ze de deksel er vanaf haalt, vliegt de kip met veel misbaar op uit de ketel. Macha slaakt een harde gil en alle groenten vliegen door de lucht. Kev en Tas brullen het uit en rollen over de grond van het lachen, terwijl de tranen over hun wangen stromen. Macha beent woest op ze af en geeft ze een draai om hun oren. Vervolgens staat ze ze nog een hele tijd uit te foeteren, terwijl de jongens nahikkend van het lachen alle stukjes groenten van de grond oprapen en ze opnieuw wassen. Als ze later bij de put staan om water te halen, kijkt Kev opzij naar zijn vriend.

‘Dank je wel, man.’

Tas grijnst terug, knikt en geeft hem een vette knipoog.

Tas staart in het haardvuur. Hij voelt de warmte op zijn ontblote bovenlijf. Het is de enige verlichting in de taverne kamer. Zijn blote voeten zakken diep weg in de zachte vachten en bontvellen. De vlammen roepen hem. Ze flakkeren voor zijn ogen en trekken hem dichterbij. De rest van de kamer wordt steeds donkerder. Het is alsof hij in het vuur wordt gezogen.

Een zachte hand glijdt over zijn schouder. Hij voelt de warmte van een vrouwenlichaam heel dichtbij het zijne. Hij snuift haar geur op en sluit kort zijn ogen. Vingers strelen door het haar in zijn nek. Een warme adem strijkt langs de huid van zijn hals. Zachte borsten drukken zich tegen zijn rug en de hand glijdt onder zijn arm door naar zijn borst, waar de vingers zich in de haartjes verstrengelen.

Gladde lippen beroeren de huid van zijn schouder. Een hete tong trekt een spoor over zijn rug. Hij huivert. Vingers vinden zijn tepel. Een schok schiet door zijn lijf en hij zuigt zijn adem hoorbaar naar binnen. Hij wil zich omdraaien, maar zij houdt hem met een hand tegen, dwingt hem naar het vuur te blijven kijken. De andere hand streelt zijn buik, daalt verder af naar beneden. Plagend dralen de vingers bij de bovenkant van zijn broek, afwisselend op en onder de rand van het leer. Als de hand met gespreide vingers verder naar beneden zakt en vol om zijn harde geslacht pakt, kreunt hij diep vanachter in zijn keel.

Traag draait hij zich om. Ze draagt een wit nachthemd dat geen enkele weerstand biedt tegen het licht van het vuur. Hij ziet een slank lichaam, hoge stevige borsten en een glanzende huid. Haar halflange rode haar golft wild om haar hoofd. Grijsgroene heldere ogen kijken hem van dichtbij sensueel aan. Haar mond opent zich een beetje, als ze haar gezicht naar hem opheft.

Ze strijkt heel zacht met haar tong over zijn lippen. Zijn tong ontmoet de hare en hij proeft haar. Weer schiet er een bliksemflits door zijn lijf.

Hij laat zijn armen om haar middel glijden en drukt haar lichaam tegen het zijne. Ze passen naadloos in elkaar. Hij pakt haar billen en duwt zijn bekken hard tegen het hare. Ze kreunt en begint zachtjes te hijgen.

In één beweging trekt hij het nachthemd over haar hoofd. Heel even houdt hij haar een beetje van zich af om haar te bekijken. Hij slaakt een tevreden zucht. Met vlugge vingers trekt ze de veters van zijn broek los en schuift hem over zijn benen naar beneden. Hij wil haar tegen zich aandrukken, maar ze duwt hem zachtjes van zich af. Met een brutale glimlach bekijkt ze hem van top tot teen. Dan laat ze zich langzaam op de vachten zakken en strekt haar hand naar hem uit.

Hij wil haar met zijn lichaam bedekken, maar ze duwt hem op zijn rug en gaat schrijlings op hem zitten. Haar lichaam gloeit in het licht van het vuur. Haar rode haren zijn als vlammen die langs haar wangen likken. Ze pakt zijn handen en legt ze op haar borsten. De tepels worden hard onder zijn vingers. Ze streelt zijn schouders en over zijn borst. Haar ogen zijn onafgebroken op de zijne gericht.

Dan reikt haar hand tussen haar benen en leidt hem bij haar naar binnen. Als hij diep in haar glijdt, sluit hij even kreunend zijn ogen. Maar ze legt een hand om zijn wang, woordeloos vragend haar te blijven aankijken. Langzaam begint ze te bewegen. Zijn handen gaan naar haar heupen en volgen haar genietend. Haar ogen zijn groot en helder. Gefascineerd blijft hij kijken. Dan beginnen zich gedachten te vormen... woorden, die niet van hem zijn.

Weet je wie ik ben?

Rode draden bestellen?

www.jelletas.com/de-rode-trilogie

Copyright © 2019 Daniëlle Pasma

Eerste druk juli 2019

Omslagontwerp: Studio Rodenhuis

Portretfoto achterflap: Anoeska van Slegtenhorst

Foto's gebruikt voor de cover:

Istock Mordolff, Damian Kuzdak, Max Ozerov

Paperback ISBN 978-90-823120-4-1

Hardcover ISBN 978-90-823120-3-4

NUR 301

Dit boek is ook verkrijgbaar als E-boek

Tevens verkrijgbaar:

Rode handen, Deel 1 van de Rode trilogie

Rood bloed, Deel 2 van de Rode trilogie

www.jelletas.com